

Na sofijski univerzi rabijo dijaki kompendije ruskih profesorjev. Bolgarski zdravniki, kateri nikoli niso bili na Ruskem in so študirali na Zahodu, se pečajo z ruskim zdravniškim slovstvom. Še bolj potrebna je ruska strokovna književnost za častnike in duhovnike, ki še sedaj študirajo v Rusiji. Kako se je ruski jezik na Bolgarskem vdomačil, se vidi iz tega, da sta profesorja Dragomanov in Milukov (oba Rusa) več let predavala na sofijski univerzi v ruskem jeziku. Kulturno življenje bolgarsko je še mlado, njegove potrebe so velike, zavoljo tega se na Bolgarskem mnogo prevaja — in to iz ruščine. Tudi dela zahodno-evropske literature se večidel prevajajo iz ruščine. —

Fr. Št.

☞

več in več. Na občnem zboru se je udeležencem naznanilo, da se bode letos tiskal prvi del „Pisma svatého“ prevedenega v slovaščino (dozdaj se je rabilo češko „Sv. pismo“), kar je vzbudilo veliko veselje.

☞

Zahvala Henrika Sienkiewicza. V Stockholmu, v Akademiji ved in umetnosti, je prejel letos Noblovo darilo tudi Henrik Sienkiewicz. V zahvalo je izpregovoril te-le krasne besede: „Ti, ki imajo pravico potegovati se za nagrado, ki jo je ustanovil plemenit ljudoljub, ne pripadajo ljudem enega plemena in niso prebivavci ene dežele. Vsi narodi sveta se potezajo zanjo v osebah svojih pesnikov in pisa-

DRŽAVNA ZBORNICA V KRISTIJIANI.

Velikodušen češki narodnjak. Češki duhovnik, msgr. Ferd. Lehner, vinogradski župnik, izdajatelj glasbenega in umetniškega lista „Cyrill“ in „Method“, izdajatelj „Dějin umění národa českého“, je daroval mestu Pragi svojo veliko knjižnico in svoje umetniške zbirke, razen tega pa še 100.000 K, da bi se ustanovil zgodovinsko-umetniški zavod v samostanu blažene Neže v Pragi. Zgodovina češke umetnosti je bila in je še priljubljen predmet plemenitemu ustanovitelju, msgru F. Lehnerju.

☞

Spolok sv. Vojtěcha, ki izdaja verske slovaške knjige kakor pri nas „Dr. sv. Mohorja“ in ki bi ga Mažari radi uničili, je natihoma vršil svoj občni zbor. Vdeležencev ni bilo veliko, dasi je udov vsako leto

teljev. Zato tudi visoki areopag, ki priznava to nagrado, in veličastni monarh, ki jo izroča, ne venča le pesnika, marveč hkrati tudi narod, čigar je sin. S tem tudi potrjujejo, da se tisti narod krepko udeležuje splošnega dela, da je njegov trud plodovit, in življenje potrebno za blagor človeštva. Vendar to darilo, ki je dragoceno za vse, koliko dragocenejše mora še biti za sina Poljske! Proglašali so jo mrtvo, toda evo enega izmed tisočerihih dokazov, da živi! Proglašali so jo nesposobno za okrepljenje in delo, a glej novi dokaz, da deluje! Proglašali so jo premagano, a glej novi razlog, da zna zmagovati! Komu torej ne pridejo na misel besede Galilejeve: Eppur si muove! ko se je vpiččo celega sveta priznala vrednost njenega truda, in je bilo venčano eno njenih del. Za to venčanje — ne moje osebe, ker poljska tla žive in ne manjka pisateljev višjih od mene, —